

Đàn bà

Tuần báo xuất - bản ngày thứ sáu

NAM THU, 4 — SO 181 — 11 DÉCEMBRE 1942

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :
LA DIRECTRICE DU
Tuần - báo ĐÀN - BÀ
76. WISSE - HANOI

BẢ THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

MỖI LẦN CON ỒM MỘT LẦN HƯ THÊM

Nỗi lo lắng sợ hãi nhất của người mẹ là khi chầu chực bên giường con ốm. Hơi một chút gì khác ở người ốm tí hơn đủ làm cho mẹ nhón nhác xanh mặt. Người mẹ thấy thương yêu con gấp bội, thương tha thiết không có lời tả. Con đau đớn rên la, ruột mẹ như đứt ra từng khúc. Con đau một mà mẹ lại xúc cảm đau mười vậy. Rồi những ý nghĩ lớn vồn hình bóng cái chết càng làm cho mẹ quẩn riết lấy con. Có thể nói không lúc nào cái tình mẹ yêu thương con lại đến cái độ cao vời như khi con ốm nặng. Và bởi vậy cũng không bao giờ người mẹ lại có được cái sự vui mừng bằng cái vui mừng khi thấy con mình ăn giả bữa.

Lúc ấy, nỗi sợ hãi lui đi, nhưng cái tình thương yêu lại thấm thiết hơn khi con đang thời kỳ nguy kịch. Cái tâm lý đó không có gì là lạ. Đứa con thoát chết cũng như một cửa bầu tưởng mất rồi lại tìm thấy lại : Hơn thế nữa, đứa con thoát chết hóa thành một ân nhân của mẹ, kỳ thực ra người mẹ, với những sự săn sóc thuốc thang mới chính là ân nhân của con. Chỉ trong tình mẹ con mới có những sự trái ngược đáng cảm động ấy !

Người mẹ mang ơn đứa con thoát chết vì nó đã tránh cho mình một đau đớn thảm khốc nhất đời, vì nó vẫn còn sống đấy để cho mình yêu quý thiết tha. Cái cảm giác đó của người mẹ chỉ lơ mờ thôi và ngoài ý thức của người mẹ, nhưng nó là nguyên nhân cái tâm lý nói trên. Cho nên bao giờ cậu bé, cô bé mới ốm khỏi cũng được cha mẹ nuông chiều.

Cha mua sắm đồ chơi, mẹ đón ý từng ly từng chút, trừ những điều thầy thuốc ngăn cấm, con đòi gì mẹ cũng chiều ngay. Những lời nói của mẹ âu yếm hơn lúc thường lại có vẻ quy lụy van xin. Thôi đứa bé khi ốm dậy là Trời là Đất của cha mẹ, của cả nhà. Nó cũng nhận thấy thế. Mới ốm khỏi, còn mệt mỏi, nó hay rồi hay mếu mào, càng thấy những sự chiều chuộng quanh nó, nó càng sinh khó tính. Nhiều đứa khó tính đến thành tai ác, ốm đã đi lại được rồi, nhưng cứ nhất định tiều tiện ra giường. Mẹ cho ăn ít, gào khóc đòi ăn nhiều, mẹ thương con khóc mệt, lại phải cho con ăn thêm. Cứ thế đứa bé càng quạ quờn, đến khi thật khỏi như thường rồi thì các thói hư đã thành thói quen. Những người mẹ thương

nuôi con ốm đều nghiệm rằng mỗi lần trẻ ốm là một lần nó sinh hư thêm. Và khi đã hư rồi, sự uốn nắn bao giờ cũng khó khăn, ấy là không nói nhiều khi không uốn nắn lại được nữa.

Muốn cho cái khổ không giầy lại được con đừng tiếp theo với cái khổ chầu chực bên giường con ốm, các bà mẹ nên chiều con một cách sáng suốt. Sự săn sóc vẫn cần, âu yếm nhưng chớ để cho trẻ có những thói hư rồi quá quắt. Ta vẫn cương quyết giảng giải nhẹ nhàng cho nó biết điều nọ điều muốn kia của nó là không phải ta không thể chiều được. Rồi vừa để giải trí cho nó trong những ngày dưỡng bệnh và để nó quên những sự vời vỉnh, ta bày cho nó những cuộc chơi mà ta cũng dự cuộc : bày các chú lính, vẽ các hình ngộ nghĩnh, kể các câu chuyện cổ tích. Những cuộc giải trí chọn lựa dễ dàng và đừng lâu quá sợ làm mệt trẻ. MÁ EM

Thống chế Pétain đã nói

« Luật thứ nhất của lòng yêu nước là giữ gìn mỗi thống nhất cho quốc gia. Nếu ai cũng đòi theo ý riêng về ngĩa vụ yêu nước thì chẳng làm gì có quê hương có quốc gia, chỉ còn có những đảng phái làm mối lo cho sự tranh hùng ích kỷ. Lòng người đã ly-tán, tự nhiên chỉ gây ra nội loạn, xã tắc phân chia, huynh đệ bất hòa. »

HỎI.— Trước khi nhờ người tới hỏi một thiếu nữ làm vợ, mình có cần phải thư riêng cho thiếu nữ hỏi ý kiến đã không? Thiếu nữ ấy là chỗ quen biết.

T. L.

TRẢ LỜI.— Nén ông tình ý tất trong khi giao thiệp với thiếu nữ, ông đã có thể đoán biết xem nàng có cảm tình với ông không? Nhưng ông đã không đoán nổi, thì muốn cầu thận, muốn tránh một sự từ chối hoặc một sự ép buộc về phần nàng, ông nên viết thư hỏi trước nàng.

HỎI.— Đã ba năm nay, tôi ran-rỉu với một thiếu phụ góa chồng. Chúng tôi rất yêu nhau mà không thể lấy được nhau vì cha mẹ tôi có cái thành kiến là trai tơ không nên lấy gái nà dòng sợ thiên hạ chê cười. Cha mẹ tôi hết sức ép tôi lấy một cô gái khác, và không cần tôi bằng lòng đã mang can trầu tới trạm ngõ nhà cô họ. Tôi rất khổ tâm vì không thể rút được người cũ vừa tại lòng thương, vừa tại tôi không muốn để cho người yêu tôi thất vọng, khinh bỉ tôi. Tôi nên xử trí sao cho ổn thỏa?

MINH-CHÍNH

Với 20 năm kinh-nghiệm

BÀ ĐỖ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

Tel. 1200 - Hanoi

TRA LỜI.— Trong những trường hợp như của ông mà muốn có sự dàn hòa ổn thỏa thì không thể nào được. Phải một bên; hoặc cha mẹ hoặc người con nhượng bộ. Với tâm tình thương người cũ, với cái lòng chính đính quyết cư xử ra kẻ trượng phu, tất nhiên là ông không thể nhượng bộ được rồi. Và việc làm của ông là rất phải tuy có xung đột với ý của cha mẹ. Ông chỉ có thể làm cho sự xung đột ấy bớt gay go bằng cách hết sức giảng giải cho các cụ nghe cái thành kiến của các cụ tuy nhiên có khi phải song cũng có lúc làm Sự trình tiết của người đàn bà là đáng quý trọng, nhưng người đàn bà của ông có phải là người hư hỏng đâu, người ta góa chồng rồi mới biết đến ông kia mà. Các cụ sợ thiên hạ cười nhưng nếu các cụ không cho ông lấy người ta để đến nỗi người ta hờn dằn tủi phận thì e rồi cái âm đức trong nhà sẽ thương tổn chẳng. Ông cứ nhẫn nại và cương-quyết một cách ôn tồn thì dám chắc thế nào ông cũng được trọn lời với người cũ.

CÔ THU YẾN (ngbi Lõe) tiếc thay sợi xích thàng tôi không mượn được của Nguyệt Lão nên đành chịu không biết khuyên cô nên lấy ai đừng ai.

THU LINH

Tin mừng

Chúng tôi được tin mừng đến ngày 17 - 12 - 42 này cụ huyện Nghiêm-hoàn-Luyện sẽ làm lễ cho trưởng nam là ô. Nghiêm-Đảng tri-huyện Thụy-anh Thái-bình kết hôn với cô Nguyễn-thị-Huân ái nữ cụ Nguyễn - văn-Đang đốc học Hà-dông. Hôn lễ sẽ cử hành tại Hà-dông.

Chúng tôi xin trân trọng chúc mừng cụ Huyện và ông Đảng.

Mme. et M. Bãng-Dương

Uy ban Phụ - Nữ T. B. H. Q. N. đã thành lập

Sáng chủ nhật 6 - 12 - 42
ngót trăm chị em vào ủy
ban phụ nữ T. B. Q. N.
đã họp tại hội quán hội
Tri Tri để lập ủy ban phụ
nữ:

Chánh ủy ban: Chị
Trịnh Hữu Ngọc, Phó ủy
ban: các chị: Đỗ Xuân Hợp,
Bãng Dương tức Thụy An.

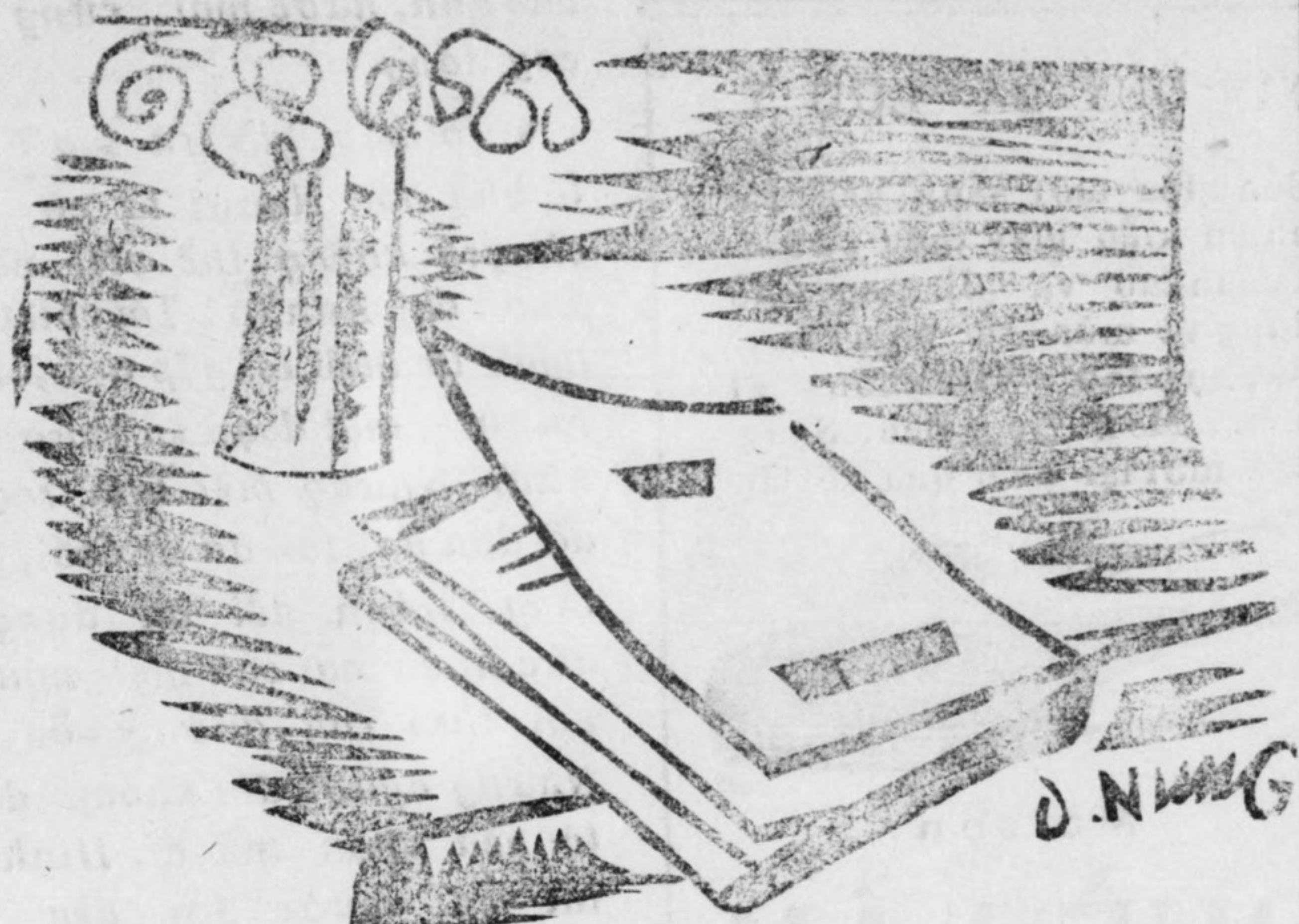
Thư Ký: Các Chị
Nguyễn thị Quý, Vũ Đạt.

CÔ VẤN: Các Chị Phan-
Anh, Trịnh văn Tuất, Thắm
Hoàng Tín, Hoàng Xuân
Hân, Nguyễn đình Thụ,
Lê Huy Phách, Nguyễn
văn - Chính, Trần - thị -
Thuận, Trần - thị - Diệm,
Nguyễn-đình Tạng Trương
văn - Minh, Phan-thị-Anh
và các chị ủy viên.

Ủy ban phụ nữ thành
lập để liên lạc trực tiếp với
hội T. B. Q. N. cổ động các
bạn gái biết đến mục-đích
của hội, tóm lại là dự một
phần đặc lực vào công
cuộc bài trừ nạn thất học.

Kỳ họp sau vào thượng
tuần tháng Janvier sẽ ấn
định chương trình làm việc
của ủy ban.

C U O N S A C H

BỎ QUÊN

(Tiếp theo và hết)

TRUYỀN của TRUC-DUONG

Tôi đã hứa với Y. rằng tôi không tìm gặp nàng. Nhưng trong thời-kỳ tôi ở Hanoi, tôi đã sống những ngày sâu thẳm. Ôi! Có thể nói rằng ai đã mang mặt trời mặt trăng của tôi đi đâu mất, nên ngày cũng như đêm, cái kinh thành này chỉ là một nơi đen tối âm u. Một hôm, tôi không thể chịu được sự xa-vắng nữa, nên đánh liều, đi xe đạp sang mạn Bắc Ninh. Nhưng đến Quán Gỏi, tôi nghĩ nếu gặp chị, chị lại có thể trách tôi, nên từ Quán Gỏi tôi lại lúi thủi đạp xe về. Về đến nhà, tôi lại hối - hận, sao lại không sang tới nơi và gặp tâm ngáy chủ nhật sau, sẽ tìm cơ để gặp chị. Ngày chủ nhật sau, tôi lại lên đường từ sáng sớm, đạp một mạch đến Quán Gỏi, xuống cái giốc, rồi giắt xe đi trên những con đường đất gồ ghề. Nhưng đến gần làng chị ở, tự nhiên tôi thấy việc tôi làm là trái lẽ, nên tôi lại quay về. Than ôi! Nếu chị Y. biết rằng tôi đã hai lần đi đến gần chị, thì chị nghĩ ngợi ra sao? Cho đến lần thứ ba, tôi thấy tôi cả quyết hơn, nên tôi

đã đủ can đảm đi đến làng. Lúc ấy vào khoảng quá trưa một lát. Dắt xe đi qua chùa, tôi thoáng ngửi thấy mùi hương và vắng nghe thấy tiếng mõ đều đều. Bỗng nhiên tôi nảy ra một ý tưởng: tôi gõ cổng nhà chùa, gửi xe đạp ở trai-phòng rồi xin phép nhà sư già đi vãn cảnh. Tôi lên chùa, khẽ bước vào trong: trong chùa, tối âm u, tôi nhìn ra phía trước mặt: quả nhiên thấy chị Y đang tụng niệm. Chị không nhìn thấy tôi, nhưng tôi nhìn thấy chị. Tôi đứng yên không nhúc nhích ở trong bóng tối, sau một pho tượng lớn để chiêm ngưỡng cái hình ảnh vô cùng thiêng liêng ở trước mặt tôi. Lúc này tôi nhìn chị mới thật là thấy có tỏa ra ánh sáng. Hai con mắt chị ngược lên nhìn tòa sen mới thành kính làm sao! Nét mặt chị vẫn trắng một cách lạnh lùng. Tiếng chị như tiếng của thiên - thần. Tôi đứng một lát, thì chị Y. cơ đang đã tụng niệm xong, nên đứng dậy. Chị không để ý gì đến phía tôi. Chị lặng lẽ ra lối cửa trước, chắc là về. Tôi toan chạy theo ra, nhưng không biết có

sức gì níu tôi lại. Tôi bỗng nhón lên bàn thờ Phật: những nụ cười từ bi trên tam-bảo như ngăn giữ tôi.

Một giờ sau, tôi lững thững giắt xe đạp ra về.

Tháng giêng, mồng mười

Chả thiết gì tết Nguyên - đán cả. Đã lâu lắm, tôi không được tin gì của chị Y. cả. Tôi sống âm-thầm giữa cái mùa mà thiên hạ gọi là xuân. Than ôi! Cái mùa xuân của tôi!

Tháng hai

Tôi trở lại nơi ấy, nhưng chị Y. không còn đây nữa. Hỏi thăm chị Nh. thì chị Nh. bảo tết Nguyên-đán năm nay, anh V. đã về tận nơi, đón chị về quê anh.

Anh V.! Thực là vô lý».

Cuốn sách bỏ quên chép đến đây là hết. Những trang sau toàn là giấy trắng. Đọc một lượt từ đầu đến cuối, tôi bàng-khuàng, rùng - rợn. Than ôi! Tôi biết rằng đây là một mối tình éo-le. Cái tên anh V. hiện ra ở trang cuối, cho tôi một ý nghĩ rõ rệt về câu truyện. Xuất đêm hôm ấy tôi có một việc để nghĩ, để thương, nên cái đêm lữ thứ thành ra đỡ buồn. Sáng hôm sau, lúc ra đi, tôi gọi người bồi phòng lên, tỏ ý muốn mang những cuốn sách bỏ quên ấy đi. Một cái kỷ niệm như thế không nên bỏ mất. Anh bồi không từ chối một câu nào.

— Vâng, cậu lấy thì lấy, con giữ cũng vô ích.

— Anh giữ vô ích thật. Cứ để cho tôi, rồi nếu ngộ cái ông bỏ quên cuốn sách ấy có trở lại hỏi thì anh cứ mách đến nhà tôi, tôi sẽ trả.

Rồi tôi để lại cái địa chỉ cho người bồi khách sạn.

Cuốn sách bỏ quên ấy tôi không được giữ lâu. San khi tôi về nhà được mấy hôm thì

bỗng tôi được tiếp một người trẻ tuổi. Không, gọi là trẻ tuổi thì không đúng lắm. Đó là một người già trước tuổi, nét mặt có nhiều dấu vết của phong-sương. Hai mắt nhìn sâu sắc quá. Sau khi chúng tôi tự giới thiệu, người ấy hỏi tôi:

— Ông có bắt được cuốn sách tôi bỏ quên ở một khách sạn Nam-dịnh?

— Vâng.

Tôi thêm:

— Vì tôi không muốn cho cuốn sách quý ấy lại vào mắt người khách tò mò nào nữa, nên tôi mạn phép ông giữ lấy. Và thực tình ngày đêm chỉ mong ông.

Hai mắt người thiếu-niên sáng lên. Y lắp bắp:

— Cảm ơn ông. Tôi trở lại lấy cuốn sách ấy thì biết nó đã theo ông lên đây. Nhưng cũng chẳng sao, miễn là ông còn giữ được.

Tôi mở tủ lấy cuốn Nhật-ký ấy ra. Y vỗ lấy, rồi nói luôn miệng:

— May quá, may quá. Bây giờ tôi mới dám tin là không mất.

Rồi, ngừng lại, Y hỏi tôi bằng một giọng buồn rầu:

— Ông đã đọc cuốn sách này?

Tôi gật:

— Xin lỗi ông, tôi đã đọc nó ở cái khách sạn ấy.

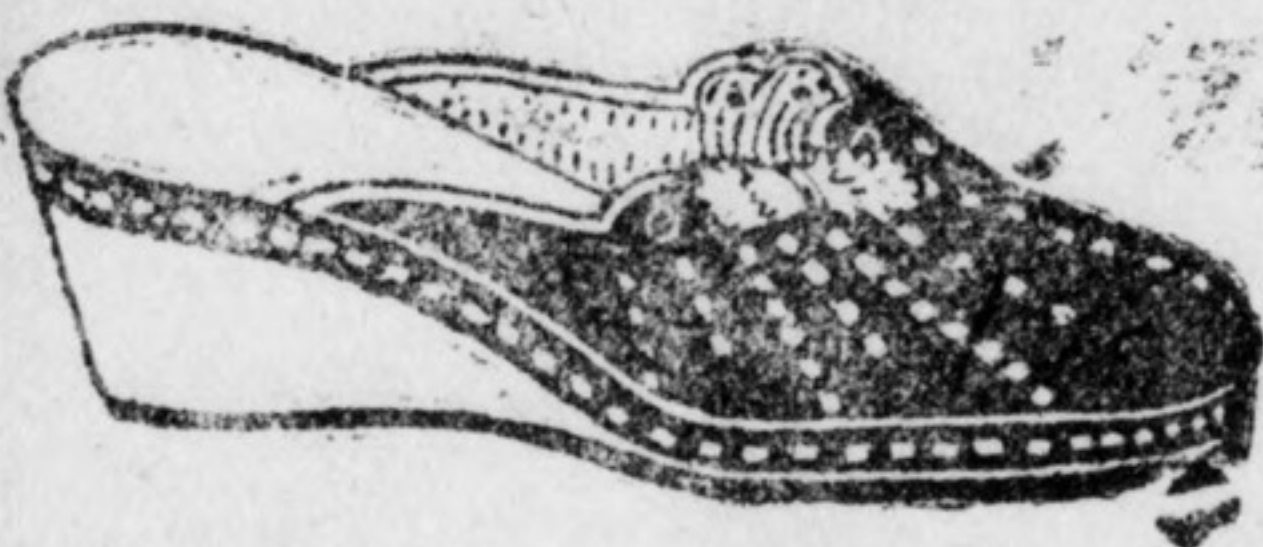
— Cũng chẳng sao! Cái khách sạn ấy buồn lắm, phải không ông?

— Vâng ở tỉnh nhỏ bao giờ chẳng thế.

— Ấy chính cái đêm tôi ngủ ở khách sạn ấy, chính cái đêm bản khoán sâu-thẳm nhất đời tôi, tại Y. cũng bản khoán sâu thẳm lắm, nàng thức suốt đêm ở giữa cái đô-thành này để viết cho tôi một bức thư.

XIN QUÝ BÀ LƯU Ý...

Bản hiệu mới sáng chế rất nhiều kiểu giày thêu cườm. Tươi-tươi và lịch-sự, đề dùng về mùa rét năm nay. Rất hợp thời. Vậy không gì bằng...Mới, Đẹp, Bền, Sang. Xin mời lại xem qua sẽ rõ.

Maison
QUÊ LÂM
N° 6, Rue de la laque
(Phố Chả Cá)

— Một bức thư.

— Vâng, tôi không gài vào trong quyền sỏ, nên ông không biết.

— Vậy ra nàng còn,...

Mặt người thiếu-niên bỗng tươi lên:

— Trời phật phù hộ cho nàng. Độ này gió lại trở lạnh rồi, nhưng may, nàng không hề gì.

Nói đoạn, người ấy lấy ra cho tôi xem phòng thư. Nguyên-văn như sau này:

« Anh T.

« Ở đời, thực không biết nên cười hay nên khóc. Tôi lắm lúc muốn khóc mà rồi lại cười, nhiều khi đương cười mà hai hàng lệ cứ tự nhiên chảy xuống má.

Hôm nay tôi biểu anh một cái khăn tay vì tôi đoán rằng anh cũng cần phải lau nước mắt. Nếu quả anh không khóc thật thì tôi mừng cho anh đã biết nuốt nước mắt vào lòng. Nếu anh khóc thì khăn tôi lau mắt

cho anh, nước mắt cũng đỡ vị cay đắng.

« Tôi bây giờ ra sao? Thực là khó nói. Người ta có những chuyện không thể viết nên lời. Than ôi! Anh ơi! Tôi biết rằng ngay từ buổi tôi gặp anh, đời tôi lại thêm một đoạn sử thương tâm nữa. Nhưng biết làm sao? Tôi đã dẫn do, tôi đã từ chối, tôi đã lảng tránh, tôi đã dùng hết đức nhân nại của một người cố noi theo con đường bổn phận. Nhưng người đời không để cho tôi yên phận mà đi. Hình như tất cả người đời đều muốn dấn vật tôi, làm cho tôi đau khổ, điều gì thì mới hả cái lòng ghen tuông, độc ác của họ. Lạy Phật! Từ thuở nhỏ, tôi thờ ngài. Bây giờ, chịu đau khổ, tôi vẫn ngửa mặt ngưỡng lên tòa sen để tìm ở ngài những nụ cười an ủi.

Tôi không hiểu làm sao người đời lại cứ thích làm cho tôi đau thương. Có lẽ họ nuôi sẵn ở trong lòng một ác căn, nên họ thù sự bình yên của người khác. Thôi, đó cũng là cái nghiệp chướng mà tôi là kẻ trót sinh ra đời phải chịu đựng lấy. Hai bàn tay tôi bé nhỏ quá không rải rắc được hạnh phúc cho ai đâu.

« Hiện giờ, tôi tụng kinh, niệm phật. Lúc nào tôi cũng tin tưởng ở đức từ-bi vô-lượng của ngài. Và tôi nhớ đến anh như người ta nhớ đến một hình ảnh cao quý, trong sáng và thiêng liêng. Một lần nữa, tôi nhắc lại với anh câu này: « Tấm lòng anh cho tôi, tôi xin nhận. Còn cuộc đời anh, xin giả lại anh. Anh trân trọng. » Lời nói của tôi anh phải định ninh ghi nhớ lấy.

(Xem tiếp trang 14)

Tối thứ bảy 12 Décembre này, tại nhà Hát Tây, bà LAN-KHAI, có LÊ-THANH, ông VŨ HOÀNG-CHƯƠNG trong BAN KỊCH HANOI sẽ sắm vai chính trong hai vở kịch ĐỒNG BỆNH và VÂN MUỘI (kịch thơ của VŨ HOÀNG CHƯƠNG) để giúp quỹ CỨU TẾ QUỐC GIA.

Vé bán từ 4p đến 1p tại nhà Ngọc Đình 70 Hàng Trống.

DUYÊN HỒ

(LƯU-BÌNH và CHÂU-LONG)

Tặng K. N.

I

Vách mỏng ngăn hai nàng với chàng,
Gần nhau mà cách mấy quan san!
Đêm nay trăng gió diu-hiu quá,
Ghé vách chàng run khẽ gọi: Nàng!

Chàng lắng trong khuya đợi tiếng oanh,
Hồn yêu run tựa lá trên cành.
— Chàng ơi! Cho thiếp ngừng thêu đã,
Ngày thắm rồi đây chan-chứa tình!

Cảm-kích muốn yêu lời đá vàng,
Khuya rồi tiếng học vẫn vang vang.
Trăng tà dòm chếch qua song lạnh,
Còn thấy trong khuya thức một chàng.

II

Bảng hồ ba kỳ đã xướng danh,
Bao con mắt đẹp ngó Lưu-Bình.
Nhưng lòng phơi-phới không muôn hướng,
Lưu chỉ mơ-màng một túp tranh.

Trống rống, cờ mở giục lên đường,
Rong-ruổi trống vơi nẻo cổ hương.
Võng thắm nghênh-ngang, tàn rực-rỡ,
Lòng về trăm mối vạn tơ vương.

Nhưng bức thêu đây, nàng ở đâu?
Lòng buồn như chết, lặng lâu lâu!
Xam vầy, ly-biệt kỳ khôi quá,
Bốn vách nghiêng-nghiêng nặng trĩu sầu!

Nhà vắng buồn vương, ngày lại ngày,
Tương-tư, chàng mượn chén làm khuây.
Nhìn trăng lảng bạc lâu tiêu ngả,
Càng thấy men nồng vị đắng cay!

Cửa ngõ trăng khuya thắm lên vào,
Thiu-thiu bừng tỉnh giấc chiêm-bao.
Ngỡ ai dăng-hăng bên kia vách,
Vội đọc... Ô không, gió sáo-sáo!

III

Hôm nay buồn nản lại thăm Đường,
Cơm hăm cả thiu sẵn mỗi hờn.
Lời oán đưa lên chưa khỏi miệng,
Đương đà tùm-lỉm ngó Lưu-lang.

« Nàng Ba! » Người dứt tiếng vừa xong,
Nhè-nhe màn hoa gợn cửa phòng.
Rụi mắt, còn ngơ chưa tỉnh mộng,
Nghẹn-ngào, Lưu khẽ gọi: Châu-Long!

Giờ phút này đây tình thiêng-liêng,
Tình yêu, tình bạn biết chi đền.
Muôn vạn cảm-kích người thắm ý,
Nhưng chết lòng ai đã thất duyên!

Hun-hút đường xa chàng thẳng rong,
Buồn ai nuốt lệ trở vô phòng.
Hai lòng héo-hắt mong quên lãng,
Nhưng mối duyên hồ khó gỡ xong!

BẢNG BÁ - LÂN

KEM COTO

coto
coto
coto
coto
coto
coto
coto
coto
coto
coto
COTO

PHAN

Maison COTO

29, LAMBLLOT — HANOI

Agent Exclusif pour l'Indochine des Produits
Beauté

DE VIENNE

ĐÀN - BÀ ĐỌC SÁCH MÉLANGES

VỚI THẠC-SĨ

Phạm duy-Khiêm

Nếu ở Pháp về có một số người trở nên những ông Tây Annam dùng thông ngôn dịch tiếng ta ra tiếng Pháp mỗi khi nói chuyện với đồng bào thì cũng có nhiều người vẫn giữ được cốt cách của người Việt-Nam và vẫn ưa sống cái đời 'hầm thúy' của nhà nho Việt Nam. Trong số người sau này chúng ta phải ghi trước nhất tên thạc-sĩ Phạm-duy-Khiêm.

Gồm những tiểu đề: Homme jeune et femme blanche (Chồng da vàng, vợ da trắng) Un film: Back Street (Một chuyện màu ảnh: ở sau phố). Discours de distribution des prix (Diễn văn đọc trong ngày lễ phát phần thưởng). Une légende Annamite (Một chuyện cổ tích Việt-Nam.) Septembre 1938 (Tháng chín năm một nghìn chín trăm ba

mươi tám, diễn từ buổi bữa tiệc tiễn hành ông Bertrand, giám - đốc Học - binh Đông-dương), Apropos de la famille Annamite (Bàn về gia-đình Việt-Nam) Histoire des Tù Thù (chuyện Tù Thù) Sous les oiseaux blancs immobiles (Dưới những chim trắng không động tĩnh). Paul Monet (Ngày lễ kỷ niệm ông Paul Monet) cuốn Mélanges của thạc-sĩ đã cái lại rất hùng hồn với tất cả những kẻ nào làm sai lầm vấn đề Pháp-Nam giao thiệp và làm hại-hại tinh thần cổ-hũn của tiền-nhân ta.

Cũng như Jacques Merv, chúng tôi nhận thấy thạc-sĩ tuy nghiêm nghị nhưng điềm đạm và rất tin ở nền văn minh cổ của Á-đông.

Thực vậy. Mấy đức tính quý đã trình bày rất rõ trong những bài phê bình, diễn văn, đoản-thiên, tiền-luận của thạc-sĩ. Ông muốn làm thế nào cho người Pháp hiểu rõ tình tình, phong tục, tập tục của nước nhà khi hai dân tộc mới gặp nhau và chung sống với nhau. Luôn luôn ông ôn-ôn, sâu sắc. Với ông, tư-tưởng phóng-tung của con người, thường dễ huông mà khó bắt cho rên ông rất thận trọng khi ông muốn chữa lại những cái lầm qua lại trước mắt. Ông suy nghĩ và chiêm-nghiệm việc đời bằng phương pháp dựa vào sự thực, chỉ cần cứ ở toàn sự thực.

Nhưng Mélanges không phải chỉ có thế. Đặc biệt nhất là những đoạn suy nghĩ về thiếu-niên học-sinh và gia-đình Việt Nam. Đại khái thạc-sĩ nói: « Mục-dich của nền Trung học không phải cốt để đào-tạo ra những nhà triết-học non, những nhà số học non, những nhà văn sĩ non.

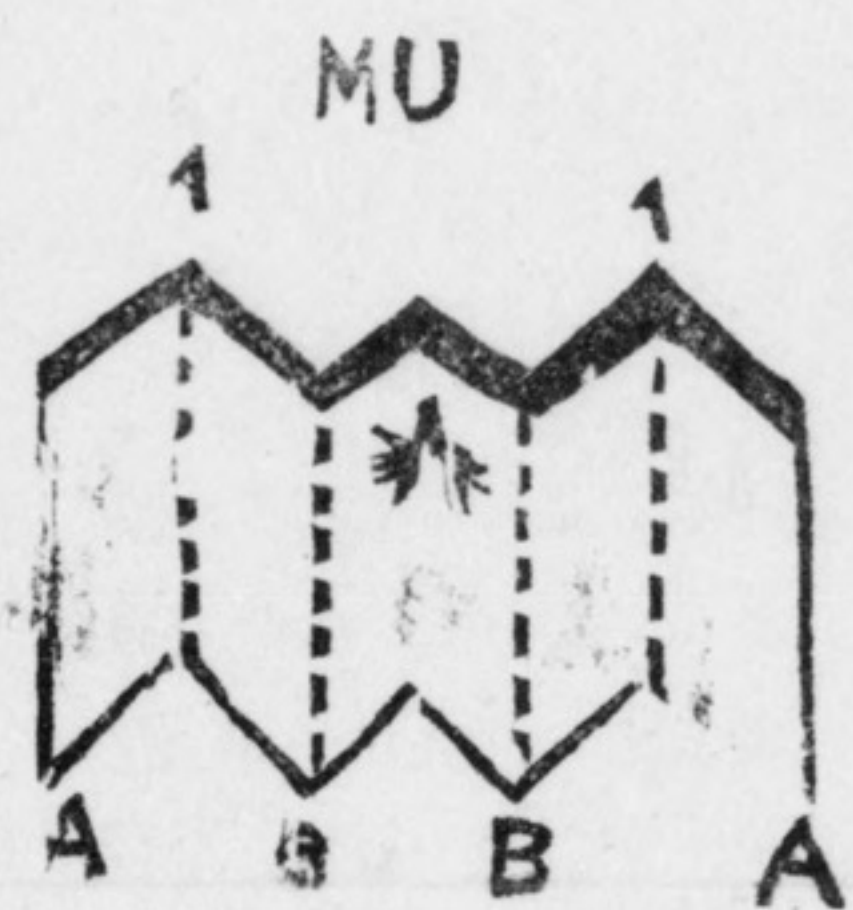
Xem tiếp trang 14

Mũ và giày cho trẻ em 7, 8 tháng

Vấn đồ dùng đã đăng kỳ trước

Mũ kiểu quả dưa

Bắt đầu 34 mũi, đan một hàng thêm ra một mũi, một hàng bắt đi một mũi, tức là một đầu

thì thu một đầu thì thêm. Phải đếm lại luôn, lúc nào cũng cần đủ 34 mũi. Đan một hàng phải một hàng trái cùng đan trên cả.

Lại đan 5 mũi một đầu, đan tuyến xuống làm nếp, đan 23 hàng thì đan một hàng lên. Ở mặt phải đan đến chỗ này thì bên thu đối thành bên thêm, bên thêm, làm bên thu, cứ thế đan 23 hàng thì lại đan một hàng tuyến lên ở mặt phải. Lại đối bên thu làm bên thêm bên

thêm làm bên thu đan 15 hàng. Song lại đối như trên (thu ra thêm.) Chỗ này là đang trước mặt. Đan một hàng tuyến lên ở mặt phải rồi đan 23 hàng, đan một hàng lên, sau đan 23 hàng nữa là thu hết.

Giải mũ

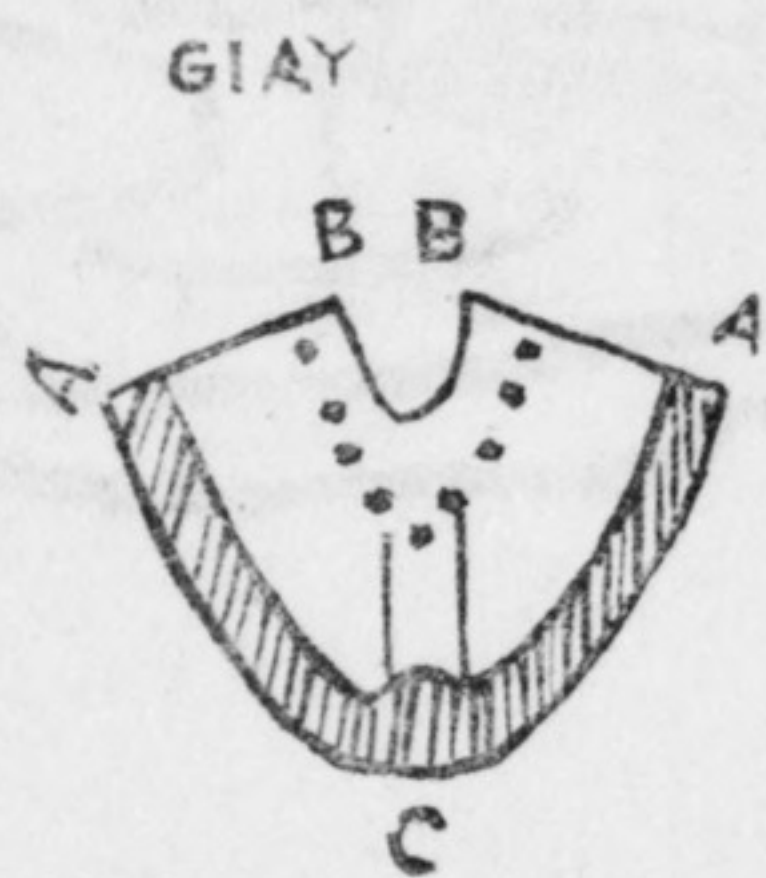

Bắt đầu 6 mũi đan tuyến

xuống, đan 40 hàng thì thu hết khâu vào chỗ hai đầu có giấu 1 (coi hình vẽ).

Mũi khâu nối hai đầu A (coi hình vẽ) chập lại, rồi khâu hai bên từ A sang B, hai đầu chập lại, khâu song, khâu hai đầu B, chập lại đến C.

Bắt đầu 48 mũi, đan 12 hàng tuyến xuống, mỗi đầu mỗi hàng thêm ra một mũi tức là 60 mũi,

chia ra hai bên, mỗi bên 25 mũi còn ở giữa 10 mũi làm đầu giày. Đan 24 mũi thì thu 3 mũi chập làm một, lấy 1 mũi ở chỗ 10 mũi, 2 mũi ở chỗ 25 mũi, tức là thu mỗi bên 2 mũi, mặt trái đan luôn không thu. Sang mặt phải, đến chỗ thu, lại bắt đầu thu 3 mũi chập làm một. Lúc nào cũng phải để ở giữa 8 mũi, những mũi thu là sang hai bên cả. Đan 16 hàng thì đan 2 hàng trên rồi đan 3 mũi lại thêm ra một mũi làm lỗ thủng để luôn giày. Rồi đan 2 mũi phải, hai mũi trái, cứ thế đan được 16 hàng thì thu hết. Lúc luôn giày bẻ từ cổ giày xuống đến chỗ luôn giày.

Lúc khâu: chập 2 đầu B (coi hình) lại, khâu xuống đến đầu mũi giày C,

Cành hoa trên mũ

Thêu vào laine nên thêu những point nổi hẳn lên như point de paste, thêu 1 cành, 1 hoa và 1, 2 cái lá nhỏ nhỏ, trông giản dị thanh thanh đẹp hơn.

Lời dặn, — Sợi giây buộc ở cổ áo (coi kỳ trước) và giây thì chập 8 lần sợi laine lại như se chỉ, hai đầu thắt mỗi cho khỏi tuột.

CÔ NGỌC TIÊU

MESDAMES, MESDEMOISELLES

Venez voir

Divers tissus Laotiens à prix très réduits exposés au concours de l'artisanat Ouvert à Hanoi du 25-11-42 au 10-12-42

CÁC BÀ, CÁC CÔ

HÃY ĐẾN COI

Những hàng tơ lụa Lào giá rất hạ bày tại cuộc đấu xảo thủ công nghệ mĩ tại Hanoi từ 25-11-42 đến 10-12-42 Ai muốn hỏi điều gì xin đến tòa-báo Đán-Bà

(tiếp theo)

Khi gia - đình còn ở Hà-đông, nhiều lần nàng đã toan đem ý - nghĩ ấy khoe với Hoài, vì nàng thấy Hoài chăm đọc sách và viết văn lắm. Nhưng sau nàng lại không dám, vì nàng thấy tuy Hoài hay đọc và viết, nhưng chỉ đọc và viết những cái gì ấy, chứ không phải thơ. Tú phải ôm cái mộng nhỏ ấy một mình.

Cái mộng nhỏ ấy, đến khi Tú theo anh xuống Nam-định, thì được một người khác ve vướn chung. Người ấy là một thiếu-nữ, cùng trạc tuổi Tú, mười bảy mười tám gì đó, tên là Vị-Kiên. Cái tên thực là thơ mộng. Người con gái này nhớ đến dòng sông Vị và tưởng tượng trên dòng sông ấy có một nhịp cầu. Vì thế, sau khi bàn bạc với Tú, nàng mới nhất định lấy bút danh là Vị-Kiên.

Hai người bạn yêu mến nhau lắm. Riêng Tú thì không thấy mình có đơn nữa. Nàng đã có một người để đưa những bài thơ cho xem. Những bài thơ! Nào ai biết trong ấy, người ta nói chuyện gì với nhau! Chỉ biết đôi bạn ấy thường đem ra ngâm-ngã với nhau và lấy làm cảm phục nhau lắm.

Đêm khuya càng tĩnh - mịch. Ở tỉnh nhỏ, đến giờ này, thực

không còn một tiếng động. Không có những người đi chơi khuya về, làm âm ỹ ở ngoài phố. Tú và Hoài không nói với nhau nữa. Tú ngồi ở giường, Hoài thì cặm cụi viết ở bàn. Thình thoảng gió lọt vào trong nhà. Bỗng Hoài quay lại, bảo Tú:

— Em nằm nghỉ tạm ở giường anh.

— Thế còn anh?

— Anh đã bảo đêm nay anh không ngủ.

— Thử cả đêm có mệt không?

— Mai chủ nhật, anh ngủ bù. Với lại anh phải thức viết cho xong cuốn sách cơ mà.

Chàng vờ tay ra khép chặt hai cánh cửa chớp lại, rồi bảo Tú:

— Em cứ ngủ nhé! Cứ coi ở đây cũng như nhà em!

Nhưng, Hoài bỗng cảm ngay thấy một sự tựa hồ vô lý. Tú, ở nhà chàng đêm nay, thì cũng chỉ là một người con gái, dù nàng là em gái người bạn thân của chàng. Vẫn biết rằng lúc chàng lưu Tú ở lại ngủ thì trong lòng chàng trong sạch lắm, chàng coi Tú như em. Nhưng càng nghĩ chàng càng băn-khoăn. Ừ, nên rồi sau này cụ Kép biết, Thanh biết, thì hai người ấy sẽ bảo chàng ra sao? Tuy chàng không thấy thẹn với lương tâm

nhưng chàng cũng phải ty hiem một chút chứ!

Hoài cứ băn khoăn mãi với tư tưởng ấy, nên không viết được một chữ nào. Chàng đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, thở khói um cả một gian nhà, mắt vẫn dăm dăm nhìn ngọn nến. Nến cứ ngắn dần đi, rồi lại được thay. Thực ra thì Hoài không dám ngoảnh lại phía giường kẻ ở sau lưng nữa, chàng thấy e thẹn. Kịp đến khi nghe tiếng Tú báo:

— Em quấy rầy anh quá! Em ngủ, anh nhé!

Thì chàng vẫn ngồi yên như thế mà trả lời:

— Em ngủ đi. Chúc em ngon giấc.

Gần về sáng, Hoài ngồi mãi đã mỏi, nên đứng dậy. Thấy lạnh, Hoài ra tủ áo, lấy cái áo khoác ngoài. Tủ áo ở phía cuối giường. Hoài rón rén mở cánh tủ. Lúc ấy chàng mới đưa mắt nhìn lên giường. Tú đã cởi áo ngoài vắt ở đầu giường, đang nằm ngủ, đầu gối lên cái gối trắng của Hoài. Làn tóc đen như mun lòa sòa trên mặt gối. Hai mắt nàng nhắm một cách thơ ngây và tin cậy. Cảnh tượng thật là êm-dềm. Hoài đứng sững, ngó

chăm chăm vào khuôn mặt thần tiên ấy. Nhưng đến lúc chàng đưa tay ra mở cánh cửa tử thì tiếng động nhẹ làm cho Tú giật mình. Nàng từ từ mở hai mắt ra, và đồng thời, trên môi nàng nở một nụ cười.

Hơn năm giờ sáng, tiếng rít của chuyển xe điện thứ nhất vắng đến gian buồng Hoài, làm Tú tỉnh dậy hẳn. Nàng thấy Hoài đứng tựa cửa sổ, đương hút thuốc lá nhìn giới. Tú vừa bước xuống đất vừa bảo Hoài:

— Em làm tội anh thức suốt đêm.

— Việc gì mà tội. Có em ở đây, anh thấy vui vui.

— Chả phải rồi! Anh bức mình thì có.

Hoài cười:

— Việc gì mà bức mình! Rồi chàng hỏi Tú:

ĐÃ CÓ BẢN :

GIAO-DUC NHI-ĐONG

của bà ĐẠM-PHƯƠNG

Tựa của Ông PHAM-QUYNH

Editions LÊ-CƯỜNG Hanoi

Giá 1\$50

— Đêm qua, em ngủ có ngon giấc không?

— Ngon lắm. Em mơ thấy em giờ lại tỉnh này, lại ở cái nhà cũ...

— Lại có cả cây hoàng - lan nữa phải không?

— Không, không hiểu sao cái nhà cũ ấy lại không có cây hoàng lan. Hình như trong thời-kỳ em vắng mặt, người ta không thích nữa, nên người ta chặt đi giồng cây khác vào.

Hoài âu yếm nhìn Tú. Tóc nàng còn bỏ xõa. Nét mặt nàng sau một giấc ngủ êm dịu, bỗng thành ra tươi tỉnh. Chàng chưa kịp nói câu gì thì Tú cười:

— Có phải không anh?

— Em bảo cái gì?

— Gớm, anh cứ bảo anh không là thi-sĩ mà sao anh cũng dăng tính thế. Có phải trong thời-kỳ em vắng mặt, người ta không thích cây hoàng-lan nữa, người ta chặt đi giồng cây khác vào không?

— Bao giờ người ta chả thích giồng Hoàng-Lan.

Tú chép miệng:

— Bết có đúng như thế không?

Lúc ấy thằng nhỏ mang nước sôi lên. Tú rót nước sôi vào ấm rồi bảo Hoài:

— Bây giờ em về, anh nhé!

— Anh vẫn chưa biết em lên trên này làm gì?

— À, em lên mua một ít vải ở dưới ấy khó mua lắm.

— Thế em mua chưa?

— Chưa, bây giờ em ra Hanoi mua, rồi em về chuyển tàu chiều. Anh có dặn gì hay viết gì cho anh Thanh không?

— Em nói nói hộ anh có lời hỏi thăm cụ và anh Thanh.

Hai người không nói gì nữa. Hoài bỗng nhiên thấy một mối buồn lạnh lẽo thấm nhập vào gan ruột mình. Kịp đến lúc chàng tiễn Tú ra lầu, thì chàng cảm thấy chàng sắp mất một cái gì quý báu lắm! Chàng bảo Tú:

— Bao giờ em lên?

— Em cũng không biết trước được. Nhưng nếu em lên thì thế nào em cũng vào thăm anh.

Hoài lại im lặng một phút. Bỗng nhiên Tú trở giọng sòng. Nhục bảo Hoài:

— Đã lâu em không đến thăm cái miến Hà-Tri ngày trước. Hay là anh dẫn em ra đấy một lát, rồi em đi chuyển tàu sau cũng được.

Hoài lẳng lặng đi. Tú theo chàng, vừa đi vừa hỏi han chàng luôn miệng. Đến nơi, Tú chạy đi tìm những kỷ niệm cũ ở một viên gạch, một cành cây, rồi nàng kể lại cho Hoài nghe sự tích những kỷ - niệm ấy. Mặt trời vừa lên. Nắng vàng lọt qua

(Xem tiếp trang 11)

Trả lời Đẹp

Cô LOAN (Vinh) 1) Chưa đánh phấn bao giờ. về mùa này có thể dùng crème thay lait được. Crème cũng làm cho da mềm và mịn 2) Lầu crème đó xấu lắm. Sao không dùng crème Tsar làm toàn bằng blanc de oaleine? 3) Dùng eau oxygénée làm cho mờ lông, phải dùng ít ra cũng 1, 2 lit. Dùng lait d'amande douce, 1, 2 lọ da có kết quả rồi.

Cô VÂN KHANH (Bắc ninh). — 1) Da thì nên dùng lait d'amande douce về buổi tối, và dùng lait de concombre làm démaquillant, nghĩa là để rửa phấn crème ở mặt. Có dùng tương đánh phấn, bởi crème là một nghệ thuật, còn rửa crème phấn không cần! Nhiều bạn gái cũng lầm tưởng thế. Nếu phấn crème không rửa sạch, da sẽ bị hại vô cùng. Chỉ có lait de concombre làm sạch mọi chất bẩn ở da, vì đó da trở nên mịn. Vui lòng mua dùm cô ca crème Tsar. 2) Mọi thắm mặt do trời sinh, hai là do mau xấu, ba là vì dùng thứ son không tốt lâu dần làm hỏng môi. Bấy giờ nên luyện tập cho người mạnh, uống thuốc lọc máu và dùng thứ son tốt. Coi hai câu hỏi kia ở mục gia-chánh.

Cô PHƯƠNG-YÊN (Cantho). — 1) Đã nhận được hình cô, sở dĩ trả lời chậm là khi nhận thư có thì báo đã lên khuôn rồi. Có có bộ mặt đẹp lắm, các bộ phận rất cân đối. Da khô thế phải mau mau dùng crème Tsar mà thoa kéo dài lâu sẽ có nhiều vết nhăn.

Crème Tsar bây giờ cũng tốt như Tokalon rose vậy. Khi đã dùng crème rồi, mỗi tối đi ngủ nên dùng thêm lait d'amande để bổ dưỡng cho da. Cách trang điểm của cô đúng lắm, chỉ có cách kẻ lông mày hơi hỏng. Hãy kẻ thấp xuống chút nữa và cho hơi vòng cung, như thế hai mắt sẽ tinh thần hơn và mờ màng hơn. Bôi tóc như thế được rồi. Còn áo thì nên dùng toàn màu claire cả vì cô dùng phấn ocre lumineux và son claire. 2) Phải tập thể thao đi chứ! Đừng bỏ! Tập mới mạnh khỏe và tươi đẹp mãi. Cao thêm chút nữa thì phải, còn nặng thế là vừa. Vui lòng mua dùm cô các mỹ phẩm trên.

Cô HANH (Haiphong). — 1) Thứ lotion astringente ấy nếu màu hương thì tốt. 2) Đừng dùng men và rượu, hại da.

Thư Tin

LIBRARIE NOUVELLE (Langson). — Đã 6 tháng nay chúng đặt đại ý vì gay hiểm quá; Ông cảm phiền.

Ô. VIÊN-VĂN-LỤC (Paksé). — Ông viết thư hỏi hiệu sách Hương-giang ở 21 Paul Doumer Hué.

BÀ KIM-OANH (Phúc yên). — Bà nên bớt thì giờ đem cháu và chính bà cũng cần đi coi bác-sỹ. Phải coi tận mắt mới mách thuốc một cách hiệu nghiệm được.

O. NGUYỄN-ĐÌNH-NAM — Cảm ơn, không đáng được.

(Xem tiếp trang 14)

Ông NGUYỄN VĂN-NA (Hanoi). — 1) Thế là máu xấu. Nên đi hỏi thầy thuốc rồi tiêm arsetylarsan. Đến Docteur Hỷ mà coi, làm gì đến 100\$, 2) Đó cũng là một điều mê lẩn, chúng tôi chỉ nghe nói chứ chưa thấy hiệu nghiệm bao giờ. 3) Dùng crème tốt bởi

BÀ TRƯƠNG-NHƯ-HY. — Có thể mua dùm bà eau oxygénée, nhưng không còn thứ giffre. Thứ mua dùm cũng tốt như thế. Gửi chừng 8\$00 cá cược.

Cô C. T. S. — Món đồ quả thật không còn. Rất tiếc. Nhưng chúng tôi tưởng cái đơn của bác sỹ Leroy cũng có kết quả lắm.

SẮP BÁN :

THANH-LỊCH

của bà VÂN-ĐÀI

Cuốn xã-giao cho các bạn gái, để biết cách xử dụng tất cả các trường hợp trong cuộc giao-tế ở đời, có thể trở nên người lịch thiệp nhã-nhận.

ĐANG IN :

LÀM BẾP GIỎI

của bà VÂN-ĐÀI

Một cuốn sách nói về gia-chánh trong có hơn 500 món ăn và nhiều thực-dơn cơm Tay, Ta, Tàu. Viết rất rành mạch, dễ hiểu, người nào dù không biết nấu nướng bao giờ, cũng có thể cứ theo phương pháp chỉ bảo trong sách là làm được.

Răng Đen

Tiểu thuyết dài đầu tiên của cô ANH-THO.

Tả đời sống âm-thầm, huyền diệu của người dân bà xưa
CẢ BA CUỐN NÀY ĐỀU DO NHÀ NGUYỄN-DU ĐƯỜNG 206 bis SỐ NHÀ 11
XUẤT-BẢN — AI MUA XIN VIẾT GIẤY VỀ

SEN TỊNH - ĐỀ

Tiếp theo trang 9

khe lá, đồ lấm tấm xuống hai người. Mấy chiếc thuyền từ từ chở những người đi chợ từ mạn nhà quê lên tỉnh, tiếng chèo vỗ nước lạch bạch. Bỗng nhiên Hoài bảo Tú:

— Có một hôm, anh buồn lắm, anh cũng ra đây, anh cũng ngồi chỗ này...

Tú cười:

— Nhưng chỉ có một mình chứ gì?

Hoài nhìn thẳng vào Tú:

— Chỉ có một mình. đã cố nhiên rồi. Hôm ấy, anh cũng nhìn dòng sông chảy lờ lờ như hôm nay, mà trong óc thì chỉ nghĩ đến một người.

— Anh nghĩ đến ai?

— Anh nghĩ đến một người xa-xôi lắm...

— Anh làm Tú nhớ đến hai câu thơ cũ.

— Câu nào?

— Yên Tú đọc cho anh nghe nhé:

Ta nhớ người xa cách núi
Người xa xa lắm, nhớ ta
sống
không?

Hai người ngồi gần nhau.
Hoài bảo:

— Đây là hai câu thơ Tương-tư của ông Tú xương.

Tú lẳng lặng nhìn Hoài. Cái nhìn ấy bao hàm nhiều ý nghĩa. Cảnh tĩnh mịch. Nắng ấm áp. Trên cành cây, ngang trước mặt hai người tuổi trẻ, một đôi chim cò đáng là vợ chồng đương lủi rủ với nhau.

Hoài sát lại gần Tú thêm một chút nữa. Bỗng bốn con mắt gặp nhau trong một cái nhìn yên lặng và miên man.

— Anh! người xa xôi ấy là ai?

Hoài không đáp. Hai mắt đen láy của Tú thì ngược nhìn Hoài.

Trong cái băng khuông của cảnh vật có hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Còn nữa

Mélange với Thạc - sĩ...

(Tiếp theo trang 6)

Thiếu niên phải trở nên những người có học bác lãm hết cả mọi ý tưởng, phải có óc phê bình sâu sắc mà ôn hòa và có độ lượng, phải làm một chức vụ gì mặc dầu sức học mình có thể cao hơn, phải kiên nhẫn và phải biết rằng những người có giá trị bao giờ cũng đứng cao hơn công việc của mình làm, hơn nữa lại phải sẵn sàng tới cái đời sống bên trong của mình để có những vui thú cao nhã, và để si mê tạo vật. Ông chống lại kẻ nào chỉ đọc thuộc lòng câu cần phá bỏ tất cả những cái học cũ đi. Ai muốn « tận khí kỳ học » (nói như người Tàu) hay désapprendre (nói như người Pháp) trước hết phải có học đã. Nếu không có một nền học đầu tiên thì phá

cái gì mới được chớ? ...»

Tuy đã đem hoa tặng thạc-sĩ, nhưng chúng tôi cũng không đồng ý với ông ở đoạn luận về phụ-nữ Việt-Nam. Thạc-sĩ nói: « Nền suy nghĩ về thân phận người đàn bà Việt, ở vài tương-quan với phụ-nữ Pháp, thì thấy phụ-nữ xứ ta có lẽ còn tự do hơn phụ-nữ Pháp! ».

Tự-do hơn? Ảo tưởng! Thạc sĩ đã rơi vào ảo tưởng vì ông căn cứ ở tiếng nói tương mà thôi! Thực ra phụ nữ Pháp còn tự do hơn vì những tấn-kịch của phong kiến ở xứ ta còn nhiều hơn, thì tự nhiên những nô-lệ về thứ bậc của xứ ta cũng có nhiều hơn.

Nhưng trong một áng văn hay ý thâm trầm mà lời rất giản-di rất tự nhiên thì một cái lăm nhò có là, bao MỘNG SƠN

THANH HU'ONG

48, Phố Phúc-Kiến Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HANOI. ĐỦ CÁC THỨ BÁNH
MỨT LỐI TA, NHẬN
LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

Quý-bà, Quý-cô

Muốn có giấy nhung
tốt, kiểu đẹp và dễ
đi, xin mời lại hiệu:

QUE-HIEN

36, Phố Hàng Bồ, 36
HANOI

thuốc « BẮT LÃO »

Các bạn gái ngày nay không cần phải lo không có thuốc trường-sinh BẮT-LÃO. Muốn không bao giờ già, các bạn chỉ việc dùng Crème Mona nó sẽ giữ cho các bạn tươi trẻ mãi.

TONNE ET BLANCHET LA PEAU

[của] bà Văn-Bài

Thịt

Thịt chia ra làm hai thứ: trắng và đỏ.

Thịt đỏ: Thịt bò, nai, hươu, dê lợn, lợn rừng, đều liệt vào hạng thịt đỏ. Những con vật khi làm thịt rồi, thấy màu thịt nó đỏ tươi ấy là thịt tốt. Nấu nướng cũng có thể làm nửa sống nửa chín (như món bif-tết, món tourne-dos v. v.) Thịt chim có nhiều thứ liệt vào hạng thịt đỏ. Nhưng phải làm chín mới được, không thể ăn nửa sống nửa chín như mấy thứ kể trên kia.

Thịt trắng: Thịt bò non, dê tơ, cừu, lợn nhà, gà, vịt, chim v. v.. Kể vào hạng thịt trắng, khi làm ra rồi, trông thấy thịt có màu trắng,

hơi hồng hồng. Những thịt này, trái lại có màu đỏ thì lại là thịt con vật già, hoặc bị đánh hay ứ huyết trong khi làm thịt.

Dùng thịt: Bền ta không hay dùng thịt để lâu, cho rằng thịt để lâu ôi, nên khi mua cần mua thịt tươi mới được.

Trái lại, theo phương pháp nấu nướng của người Pháp, cho rằng thịt tươi của những con vật mới làm sẽ khô và gai, nhiều khi nấu nó sẽ co lại như miếng cao su, mặc dầu người ta đập và ướp muối. Thịt để lâu sẽ dần những thớ thịt và thịt trở nên mềm sau khi nấu nướng ăn vào vừa ngon hơn vừa bổ hơn thịt mới.

Cách để thịt ở bên ta, ngoài mùa rét, không còn cách nào hơn là thịt để trong tủ nước đá. Nhưng cách để cầu kỳ và đắt tiền ấy, những nhà tầm thường không lấy đầu tiên ra để làm cho được như ý được. Vì thế không gì hơn ở các thành phố - nên mua thịt trữ sẵn ở những hiệu bán thịt, như thế vừa trong sạch vừa được thịt ngon.

Thịt những con vật săn bắn, cần phải để lâu hơn thịt thường, và càng để lâu thịt càng đỏ lại và nhất là làm tăng được mùi vị thơm tho đặc biệt của mỗi con vật.

Với chim săn bắn, khi bắn được nên để cả lông và treo lên vài ba ngày, mùa lạnh để lâu hơn mùa nực - Gà vịt ăn thường ngày, nếu có thể cắt tiết trước khi ăn, một đêm hay nửa ngày, sẽ làm, thịt nó sẽ mềm hơn là nấu ngay lập tức.

còn nữa

Trả lời gia-chánh

Cô Văn Khanh. — 1-) Hai thực phẩm ấy mua ở hiệu bán các thực phẩm tây. 2-) Tôm mua về, lọc ra, rửa nước muối, hoặc nước hòa rượu cho thật sạch, song cho thính vào sóc lên rồi cứ 10 tôm thì 3 muối. Để một tháng ăn được.

T. B. Đ. B.

DAN-BA SO TET

in giấy tốt — dây gấp đôi

PHỤ BẢN

BÀI VỎ

TRINH BAY

đều được sửa soạn rất công phu và
mỹ thuật để xứng đáng là một tờ báo mùa xuân

Kháp nhu' nữ' tu' vu quy nhật

Phải, ngày xưa các cô thiếu nữ hôm về nhà chồng thì khóc rầm rã rầm rút đúng như câu thơ trên. Các cô khóc vì phải xa cha mẹ, xa cái mái gia đình êm ấm đã ôm ấp các cô bao lâu nay, khóc vì sợ những nhiệm vụ bở ngỡ và khó khăn đang chờ các cô ở ngưỡng cửa cái nhà xa lạ kia. Nhưng bây giờ... bây giờ trong các đám cưới, có dâu tươi như đoá hoa...

Có dâu tươi bây giờ chỉ biết nhìn thấy cái hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của mình. Các cô vui vẻ mà ra khỏi nhà cha mẹ bước lên xe hoa theo cái cảnh tượng đẹp đẽ. Thậm chí có lẽ các cô cũng không nhớ đến sau khi đoàn xe hoa đi khuất, trong cái nhà vắng lạnh kia có người mẹ đang buồn ngùi thôn thức trong cái phút ly biệt mà buồn ngùi thôn thức ngay từ khi nhà trai định ngày xin cưới đúng như câu ca dao.

Mẹ vui con mẹ lấy chồng,

Vui ra ngoài mặt nhưng lòng thương đau.

Mẹ ngồi lên giường con gái miên man nghĩ :

« Vườn mẹ có một cây hồng mà chính tay mẹ đã giồng giọt bón sỏi với tất cả tấm lòng ân cần, hy vọng một ngày có búp Hồng non. Cái ngày ấy đã đến để thưởng lòng trông mong tha thiết của mẹ. Nó đã hé nở... hé nở dần dần lòng mẹ, cũng hé nở theo, hân hoan và cảm động, mẹ quên cả mẹ, mẹ quên cả rằng mỗi cánh hoa mong manh của nụ hồng hé nở thì bông hoa đời mẹ cũng rụng theo một cánh... Nhưng mẹ có ân hận gì khi bông hoa đời mẹ đã thay bằng đoá hồng non, rực rỡ hơn và ngào ngạt thơm hơn.

Dung con ơi ! Con chính là đoá hồng non ấy, mà mẹ đã giữ gìn nâng niu với tất cả yêu đương êm ái. Ấy thế mà có người dám cả gan đến xin mẹ, hái đoá hoa ấy đi ! Chao ôi ! lòng mẹ xe lại.. se lại, Người ấy là một anh chàng trai trẻ mà mẹ thấy cũng yêu yêu. Mẹ hỏi ý con, nhưng thâm tâm mẹ, mẹ van con — con có thấy trong ánh mắt mẹ những điều

van xin tha thiết ấy — đừng bỏ mẹ để theo cái anh chàng dù sao cũng là xa lạ ấy ! Nhưng con đã đỏ mặt, đã cắn móng tay rồi con dấu mặt vào lòng mẹ mà nói : « Con thuận mẹ ạ ! » Mắt mẹ rung rung lệ, chao ôi ! ai đem tất cả những kho báu nhất trần gian để cảm dỗ mẹ xa con, chẳng bao giờ mẹ xiêu lòng. Thế sao con, con lại xa mẹ dễ dàng ? Mười tám năm quần quýt yêu đương, con còn thơ dại lắm đối với mẹ, mẹ vẫn cứ muốn bế con vào lòng, xoa lưng, quạt phe phẩy cho con và kể cho con nghe một chuyện ngày xưa. Ngày xưa xa lắm rồi... đối với con ngày xưa, cái ngày con chỉ biết có mẹ. Bây giờ mẹ biết có anh chàng trai trẻ ấy, con nhìn mẹ bằng con mắt khác xưa, nó như thủ tội bao mẹ rằng « con vẫn yêu mẹ lắm, nhưng con con yêu anh ấy hơn ! » Ô « anh ấy » tất cả những ý nghĩ sau này của con chỉ thuộc về « anh ấy ». Lòng mẹ tủi tủi và ghen ghen.

Mẹ đưa con đi sắm những tư trang, mẹ ngăn làm sao không vui sướng với con khi thấy con hí hửng mua được món đồ con ưng ý. Nhưng lòng mẹ lại buồn ngay. Sắm đồ cưới cho con mà mẹ tưởng như sắm những vật tiếu đũa ở một cuộc biệt ly vĩnh viễn !

Ôi ! Mẹ ích kỷ rồi ! Mẹ ích-kỷ lắm con nhỉ ! Con tha thứ cho mẹ nhé, tại làm sao mẹ không hy-sinh hết cả, để mà hoàn toàn vui sướng với hạnh phúc đầu mùa của con ? Mẹ thật là người mẹ ích-kỷ. Mẹ đã mỉm cười rồi đây, tưởng-tượng đến sáng

mai, chỉ mấy giờ đồng hồ nữa, trong ánh hào quang trình-bạch con lộng lẫy đi bên anh chàng trai trẻ mà mẹ đang cảm thấy yêu thương tha thiết chẳng kém gì con. Ngày mai, thôi thế là con xa mẹ, ngày mai... mẹ nhìn cái trán sáng như gương của con mới chỉ nở những noa hạnh phúc mẹ ao, ước sau này chồng con đừng làm cho cái trán ấy sớm có vết nhăn. Ôi ! Đoá hồng quý của mẹ. Người ta hai đi để cắm vào một chiếc bình người ta hứa với mẹ sẽ nâng niu săn sóc với tất cả yêu - đương. Nhưng mẹ vẫn run run. Dung ơi ! Mai con xa mẹ. Mai, cái gương này không được con ngắm lên nữa và đêm đêm mẹ sẽ mất cái thói quen em a ra đây tắm con ngủ có yên không, hay sẽ khép cửa con em a, cửa sổ nhà gió lạnh. Mai nữa lễ vắng, sẽ có một khoảng trống mà không cái gì trùm lấp được ! Mẹ sẽ mất ở con một sự che chở, đối với cậu con, khi cậu con và mẹ xích mích với nhau tại con đã lên cái giọng chỉ riêng có oai quyền đối với cậu con : « Cậu không được làm buồn mẹ, con kuông bằng lòng thế, » Thế là cậu con lại buồn và mẹ nhìn con vừa cảm ơn vừa kiêu hãnh ! Rồi đây ai sẽ bênh vực mẹ ? Dung ơi ! Mẹ có nên nói thêm rằng nhờ cái hình ảnh trong trắng của con mà cậu con đã ngừng chân trước bao nhiêu cám dỗ, để tránh cho mẹ bao sự hờn ghen buồn tủi. Cậu con đã chả thú thực với mẹ : « Một người cha có con gái lớn, người cha ấy có một chức trách cần ý nhị xiết bao. Một ý nghĩ thất vọng đầu tiên về người đàn ông len vào làm trí tình khiết kia được, chính là do tự người cha » Ôi ! Những lời nói khôn ngoan ấy có biết còn trong trí cậu con, một khi con đã xa cậu, mẹ. Mẹ đang nghĩ ngợi gì thế này... Một cảm giác mang máng vui và buồn con ạ, khác nào như cái ánh nửa sáng nửa tối ở ngoài trời kia ! Nhưng bình minh sẽ rạng. Ánh mặt trời rực rỡ của ngày mai sẽ thấy mẹ kiêu hãnh hân hoan vì đã có con gái như đã có chồng.

THU THU

NÊN CHO CÁC TRẺ EM
DÙNG BỘT SỮA :
Farine «LA BICHE»
HYGIÉNIQUE — NOURRISSANTE
ALIMENT COMPLET :
pour vieillards convalescents
et enfants
PROVENANCE
concession Triều-Dông, Sontây

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Cô Hoàng-thị-Bình (Vinh) cô Đức-Hạnh (Bétre) ông Phạm-Lương-Nhơn (Pleiku) cô Đoàn-thị-Hội (Ninh Bình) cô Trần-tự-Hào (Phan thiết) ông Nguyễn-văn-Thành (Yên-báy) bà Thịnh (Thanh-hóa) bà Nibon (Saigon) cô Nguyệt-Nga (Vinh) bà Vũ-thái-Đương (Tchékam) bà Trương-như-Hy và ông Vương-Công (Quảng-ngãi) ông Trịnh-hạc-Ký (Baixau) ông Thanh-Tao (Vinh) bà Hoàng-văn-Thị (Đông-khê) cô Thu-Cúc (Phan-thiết) cô Tong-Phương-Dung (Bắc-kạn) cô Hạnh-Nhơn (Huế) cô Phạm-thị-Thường (Baria) ông Võ-dinh-Dần Chợ-Lớn) bà Quách-Hàm (Hòa-bloh) cô Germaine (Rạch-giá) bà Nguyễn-thị-Điêu (Tràvinh) ông Lê

văn-Giàu (Thủ đầu một) cô Kim-Khánh (Tuy-hóa) bà Nguyễn-văn-Paô và ông Trương toàn-lu (Cầu-thơ) maison Hạc - Thanh (Thanh-lóa)

Cô VIỆT AN (Phủ thọ). — Giá báo tính theo giá mới tất cả hai abonnement.

Cô QUYẾT PHIẾP (Quảng-ngãi) — Hạng báo đến 11-4-43 mới hết.

Ông TÊ HÌNH HẾNH. — Hạng báo của ông kể từ 15-11-42 đến 15-2-43 báo vẫn gửi về 55 Rue des Voiles Hanoi.

Ông PHẠM ĐÌNH GIỤC (Yên báy) — Hạng báo của ông hết từ 21-9-42 tính đến hết 12-42, ông phải trả cho 8\$00.

Ông THÀNH (Yên báy). — Hạng báo của ông đến 4-1-43 hết.

Ông THANH TAO (Vinh). — Còn 3 tháng báo của cô Hoàng Rue Am-evigne, ông báo trả cũng relevé đầu tháng, song không thấy.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn:

1) « Hai tâm hồn » của Lê văn-Trương giá 1\$80

« Hoàng tử đầu chim » truyện học sinh Đồi mới, của Phạm-Cao-Cũng số 11 giá 0\$15,

« Dã tràng xe cát » Truyện học sinh Đồi mới của Vũ-trọng-Can số 12 giá 0\$15; đều do nhà « Đồi-mới » gửi tặng.

4) « Lịch trình tiến hóa Quốc ngữ » của nhà sách NGUYỄN-KHÁNH-ĐÀM.

Xin cảm ơn nhà ĐỒI-MỚI và ông NGUYỄN-KHÁNH-ĐÀM và giới thiệu cùng bạn đọc.

T. B. Đ. B.

Cuốn sách bỏ quên

(Tiếp theo)

Tôi không dám hẹn anh một ngày hậu-hội, nhưng tôi cả quyết với anh rằng lòng tôi trong khi sáng lên vì giáo-lý, thì cũng ngời lên vì mối tình của anh.

« Anh có nhớ đến Marie Louise thì anh hãy theo gương quận-công Astorga đây, »

« Cầu chúc anh may mắn. »

Y»

Tôi đọc xong bức thư rồi đưa giả người thiếu niên. Chẳng cầm lấy bức thư đứng dậy.

Tôi có hỏi thêm một câu trước khi người ấy ra về:

— Vậy, câu chuyện này..?

Người khách mỉm cười rất buồn rầu:

— Câu truyện này... nó chỉ đến thế..

— Còn nàng..

— Nàng vẫn tụng kinh và niệm phật. Và chiều chiều, nàng tựa cửa sổ nhìn người ta đi lại ở ngoài phố, nét mặt rất thần nhiên...

TRÚC-ĐƯỜNG

Cải chính

1. Kỳ trước dưới bài « Đời người đầu bà nhà quê Việt-Nam » thợ đề lầm tên tác giả là Đ. H. Vậy xin cải chính lại bài đó là của Thu Thu.

2. Cũng kỳ trước vì thợ sơ xuất nên ở trang 14 cả một đoạn trót bài « Nông nổi người em nghèo » đều đầy những lỗi chưa sửa. Xin các bạn sửa giùm. Đa tạ.

T. B. Đ. B.

THUỐC
LY CON CHIM

CHỈ 1 LIỀU 0\$15
UỐNG THẤY GIẾ

CHIU HOAC
KHOI NGAY

Vũ-dinh-Tân

178, Lạch-Tray - Hải-Phòng
(Tổng phát hành)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud - Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN MÓN VỀ BỆNH
HOA-LIỀU BỆNH ĐAN-ĐA

Muốn nhận rõ tình cách thi ca Việt-Nam cổ
Muốn nhận chân giá trị của các phái thơ Việt Nam cận đại
Muốn biết sử năng của Việt-ngữ trong phạm vi thi ca

CÁC BẠN HÃY ĐÓN XEM :

Việt-Nam Thi - Ca Luận

của LƯƠNG-ĐỨC-THIỆP

VIỆT-NAM THI-CA LUẬN

là một quau' điểm đặc biệt của tác-giả về thi ca Việt nam cổ và cận đại

KHUÊ-VĂN XUẤT-BẢN CỤC

13, Rue des Pipes — Hanoi

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tằm ngõ thường!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục tình đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều

Chỉ uống một liều,

Thấy giẻ chịu ngay.

Cao to 12grs. Op.55 — Bao bé 6 grs. Op.30

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
bora máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tổ ông đốc-
học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat

Ông :

TRINH VĂN HÀO

110, Rue de Vassoigne — Tân-dinh — Saigon

NHÂN SÂM

Dưỡng Vinh

Đại bổ khí huyết dùng
cho các bà :

— Ốm yếu, xanh sao,
kém ngủ ít ăn, kinh
nguyệt bất điều...

— Sau khi sinh nở...

— Các cụ già...

Nhà Thuốc

THƯỢNG-ĐỨC

15, Phố nhà chung,

HANOI

Tél. 1629

BAO THANH NGHỊ

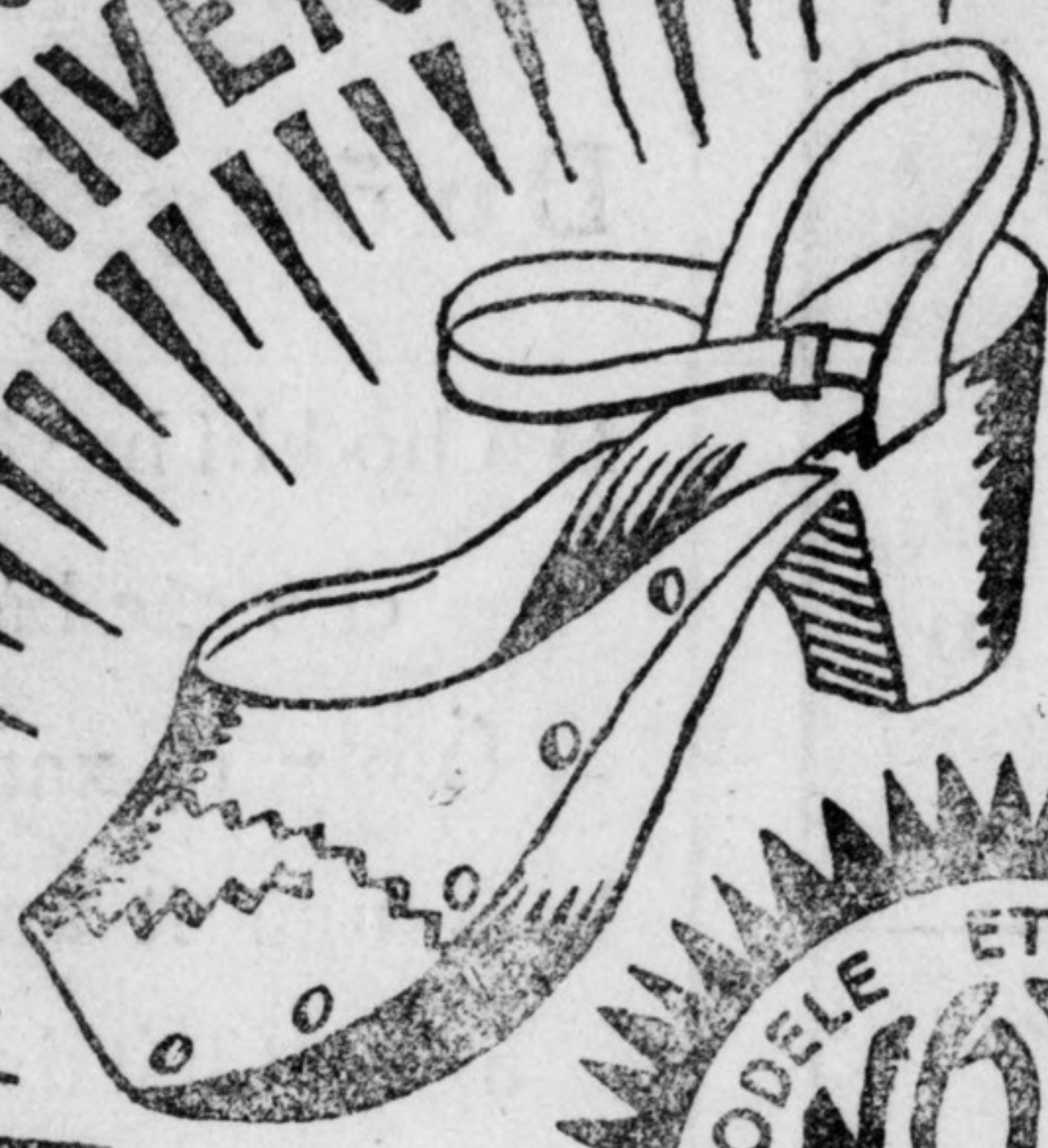
(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các
Văn-gia, luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, hoa-sĩ, nhạc-sĩ,

TRONG SỐ 16 NOVEMBRE 1912 CÓ NHỮNG BÀI :

Một vài ý nghĩ về việc cải cách giáo dục
Vũ đình Hòe
Cuộc tiến hóa của nền tư bản Âu Tây
Vũ văn Hiến
Xã hội Việt Nam từ thế kỷ thứ XVII
Nguyễn trọng Pấn
Một nhà văn ở Á-đông : Lafcadio Hearn
Lê huy Vẻ
Một cuộc tranh luận về xã hội sử Trung-Hoà
Đặng thái Mai

Bước khổ về cách ăn ở của người Việt-Nam
Nguyễn đình Hào
Oscar Wilde. Tư tưởng về nghệ thuật
Đ. G. T.
Cách đảo ngữ và lối điệp ngữ trong văn chương
Vũ bội Liên
Xử án loài vật
P. an trian Cáo
Vài cảm tưởng nhỏ về văn chương phụ nữ
Lữ Thuê

Sabots
D'HIVER

DISTRIBUTEUR
LUXDOR
36
BOULEVARD
Gia Long
HANOI

MODELE ET MARQUE
NOVA
DÉPOSES

di. Nhathong

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng, trừ sâu răng, hợp vệ sinh, đánh răng trắng như ngà, đánh luôn từ trẻ đến già, răng không bao giờ hỏng, thật giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được 32 lần, giá 0\$30, có bán tại các đại lý Dầu-chối Hỏa-kỳ và Phòng tích Con chim, Cần Đại lý các tỉnh, hỏi :
AN HA 13 rue du Cuires Hanoi

Vũ Đình - Tân

178, Lạch-tray — Haiphong
(Tổng phđ hnh)

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Theo phương - pháp đã chỉ rành
trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phấn **MURAT** và phấn **SUPER-MURAT**

Thì da mặt sạm, có tàn - nhang, và nếp nhăn cũng
được đẹp lộng lẫy như người có màu da **TRẮNG MỊN**

TỔNG ĐẠI-LÝ : **BẮC-KỲ, AI-LAO**

Établissements VAN-HOA 8, Cantonais—Hanoi

Imprimerie Lê-Cường

Le Gérant, Lưu-thị-Yến, dite T. uy-An

Tirage 2800 exemplaires

Imprimé